

Situation; men vi staaer overfor det Forhold, at hvis vi ikke træffer regulerende Foranstaltninger, arbejder vi os dybere og dybere ned i Afhængighed overfor Udlandet. En æret Kollega har for nylig holdt en Tale oppe i det nordlige Jylland — der bliver saadanne Taler i Regelen holdt — om, at han vilde frem i fuld Frihed til Sparsommelighed og Arbejde. Frihed er en overmaade god Ting og Sparsommelighed og Arbejde lige saa, og jeg vil meget gerne være med til at rette en Opfordring til hele det danske Folk om at arbejde og være sparsommeligt; thi dette er Grundpillerne i ethvert Samfunds økonomiske Tilværelse. Men man kan ikke rette Kravet om Sparsommelighed og Arbejde blot til en Del af Folket, man maa rette det til det hele Folk, og man maa ganske sikkert gøre andet og mere end dette at stille et Krav eller gøre en Henstilling — thi Kravet er jo ikke andet end en Henstilling —, vi maa tvinge Befolkningen til at være sparsommelig. Naar vi ser paa, hvorledes Forholdene har været her i 1919, kan man ikke være i Tvivl om, at Moralprædikener overfor dem, der har ødslet med Landets Værdier, ikke hjælper.

Det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Jørgen Jensen), sagde, at han ikke kunde gaa med til saadanne generelle Bestemmelser som dem, der her var Tale om; han kunde kun være med til, at der blev udstedt Forbud mod visse Varers Indførsel her til Landet. Hvis nu det ærede Medlem havde nævnt en Række Varer, hvis Pris tilsammenlagt svarede til det Underskud, som vi nødvendigvis maa gøre op for os selv, saa var det udmærket. Men det undlod det ærede Medlem, han sagde blot noget smukt derom i al Almindelighed. Efter min Opfattelse havde hans Ord derfor heller ingen Værdi. Det ærede Medlem ved ogsaa meget vel, at det aldeles ikke lader sig gøre at tage nogle enkelte Varegrupper ud og saa sige: De og de Varer maa ikke komme ind i Landet. Der er gjort Forsøg derpaa, det ved det ærede Medlem godt. Hvis man kunde komme frem ad den Vej, var det selvfølgelig det behageligste, det var det letteste, saa kunde man overse Situationen. Men ingen vil være i Stand til at tage Varegrupper ud i det Omfang, her er Tale om, og stille Forslag om, at de Varer maa ikke gaa ind i Landet. Det bliver ikke Luksusvarer alene; og der er mange forskellige Forhold at tage i Betragtning, ikke mindst udenrigspolitiske. De Varer, vi allerhelst vil lukke for, vil vi maaske have aller vanskeligt ved at lukke for, i alt Fald

paa den Maade, det ærede Medlem her antydede.

Hans Forslag er derfor efter min Opfattelse betydningsløst. Men man kan ikke stille intetsigende Forslag i denne Forbindelse, her gælder det om at vise Udveje. Og Sagen haster, det gaar ikke an at skyde den fra sig, fordi et Valg staaer for Døren. Fordi enkelte Partivenner, der har en modsat Opfattelse og fanatisk forfølger et andet Princip, søger med Piskens i Haanden at tvinge vedkommende til at makke ret, gaar det ikke an at sige: Jeg skyder Spørgsmaalet fra mig. Her hjælper der ikke noget udenom; man maa tage sit Standpunkt for eller imod. Og jeg trøster mig til, at der vil være et tilstrækkeligt Antal forstandige Medlemmer baade i dette og det andet høje Ting til at vedtage det, som er det rette, det, som kan raade Bod paa Misæren.

Lad os tænke os, at vi lod alt gaa sin egen skæve Gang, lad os antage, at vi sagde: Nu ophæver vi Valutaraadet. Ja, det vil blive Følgen af at fornægte dette Forslag, derom er der ikke fjerneste Tvivl. I samme Øjeblik som Rigsdagen siger: Den Sag vil vi ikke have med at gøre, er selvfølgelig Valutaraadet sprængt, saa er der ikke anden Rationering af Valutaaen end den, som Bankerne finder for godt at foretage indbyrdes; og derved giver man Bankerne langt større Magt, end der gives dem efter dette Lovforslag. Men hvad vil Resultatet i øvrigt blive af, at man intet foretager sig, men lader alt gaa sin Gang? Resultatet vil utvivlsomt blive, at Dollars og Sterling vil stige overfor Kronen. Varerne, vi skal købe i Udlandet, vil som Følge deraf blive dyrere og dyrere; vi vil da komme til at staa overfor stadig dyrere Raavarer, bl. a. til Landbruget, men vi vil maaske samtidig staa overfor synkende Priser paa det engelske Marked paa de færdige Produkter, til hvis Frembringelse de indførte Raavarer har tjent. Vi vil da med Sikkerhed arbejde os hen til det Tidspunkt, da det ikke længere betaler sig at indføre Varer fra Udlandet, og vi er som Følge deraf ikke længere i Stand til at eksportere og importere med Fordel.

Overfor dette indvender man: Saa retter det hele sig. Nej, da er Skaden saa stor, at der vil gaa lang Tid, inden Forholdene arbejder sig i Lave igen paa normal Maade. Det har vi et stærkt Vidnesbyrd om i andre Lande, hvor Valutaen er sunket til næsten intet. Der arbejder man med fortvivlet Energi paa at komme op, men man ser, hvor overordentlig van-